

субектност: *две души – една душа*, поражда и граматическото оразличаване при двойките *следите ми – следата ми*; *пламъци – плам*. Освен засилените позиции на обобщеност, при тях единственото число включва и утвърдени преносни значения (на практика мъртви метафори) – *следа* означава *признак, белег, остатък* от нещо, което вече го няма, но и *диря, принос, наследство*; *плам* носи семантиката на *въодушевление, буйна страст*. Този тип преносни значения са в позицията на сингулария тантум, като оразличаването е по-слабо изразено при *следа* (изразът *Няма и следа от него* губи емфатичната означеност на идиома, ако се използва множественото число: *Няма и следи от него*) и много по-силно, нормативно закрепено, при *плам* (*пламъци* е форма на множествено число на съществителното *пламък*). Директното заместване в стиха *те пламъци дишат и плам ме суши* с преносното значение (*те пламъци дишат и [въодушевление; страст] ме суши*) недвусмислено указва, че съществителното *плам* е включено като синоним на *пламък*, т.е. ликвидиран е преносът. За езика подобна редукция означава вид неологизъм, за текста на Яворов това е вариране на морфемната функционалност в различие, което обаче не допуска излизане отвъд преките граници на семантичното поле. Четирите употреби на морфемата *плам*: *пламъци, плам, пламва, пламък* са осъществени в два поредни стиха и в симетрични позиции, близки до функциите на етимологичната фигура. Разделени чрез строфичаната организация, те реализират и различен вид двойничество. Живият, възкресителен огън (*пламъци дишат*) е съположен с визията за изгарящия, изпепеляващ огън (*плам ме суши*); съседството поддържа онтологичната на противопоставянето душа–тяло, задаваща субектната идентичност на пасивно страдащия. В непосредствена близост морфемната повторителност (*Пламва двоен пламък, дете се докосна*) е изнесла акцентно действието в субекта и рисува демиургичен жест, даряващ мъртвата материя с живот-огън, но това е и обреченият живот на безкрайните копия на раздвоения Аз. Варирането на морфемата от състава на съществително до състава на глагол е описало максималната възможна отдалеченост във фигурата на двойничеството, без смислово да я разпадне.

Същият тип функционалност на повторителността реализира и морфемата *две*. Редицата ѝ побира трикратна употреба на числителното *две*, прилагателното *двоен* (1 път) и съществителното неологизъм *раздвоя* (1 път). Стихът *Навсякъде сяга раздвоя несносна* изглежда трудно се е удал на поета. Първият вариант на текста в публикацията от 1907 година¹⁴ включва архаизирано звучащото наречие *двоем* (двойно): *Навсякъде двоем*

¹⁴ Яворов, П. К. *Стихотворения. Признания* 4. – Мисъл, 1907, № 1, с. 39.